

Az álmok szárnyán

Utazás mesevilágába a Sekrestye amatőr színjátszó társulattal

A mesevilágba nem mindenki lehet utazni, vagy azért, mert aki hív nem tud „meggyőzni”, hogy ott minden más, vagy azért, mert Te már nem hallod, nem látod és nem hiszed, hogy Meseországban nincs lehetetlen.

A társulat

Gyermekkoromban rengeteg mesét hallottam, anyutól, és sok színdarabot is volt szerencsém megnézni. Végtelen hálás vagyok azért, mert ismerem azt a fajta varázslatot, amit egy-egy mesétől kaphatok. Azt viszont tudom, hogy játszani nem könnyű, a világ legjobb színésze sem biztos, hogy képes „hiteles mesemondó lenni”. Keresztgyermekemet sokszor vittem színházba, volt eset, hogy engem igazán nem kötött le a játék, de azt végképp nem érttem, hogy a gyerekek miért másszák meg még a falat is, hiszen neves színészek a színpadon, hibátlan játékkal, jó történettel. Valami mégis hiányzott. Akkor nem sokat gondoltam arra, vajon mi is hiányzott az előadásból, ami miatt a keresztgyermekem „neveletlenek voltak” a színházban, míg 2008. augusztus 19-én a férjemmel megnéztük a Padlás című musicalt a Sekrestye amatőr színjátszó csoport előadásában.

Pécelen a művelődési ház színházterme megtelt, sokan álltunk is, egy idő után pár felnőtt előadás közben vagy a szünetben elment, köztük az egyik kedves barátom is, amit csak az előadás végén vettem észre. Másnap telefonáltam a barátomnak, és lelkendezve mondtam, hogy csoda történt tegnap este az előadáson, a közönség (gyerekek és gyereklelkű felnőttek) állva tapsolták meg a szereplőket.

Azt mondta a barátom, hát nem is tudom, de volt olyan szereplő, akinek hát igen gyenge volt az énekhangja és... még volt ezer ok, amiért elment. Sajnálom, hogy nem volt füle és szeme a csodára az én kedves barátomnak azon az estén.

A társulat sikere nagyon egyszerű, és nem titkos, pár ember tele van adni vágyással, és elhatározták 2003-ban Csepelen a római katolikus gyülekezetben, hogy olyan történetekkel ajándékozzák meg azokat, akik engedik, ami Isten végtelen szeretetét mutatja be nekünk egyházi vagy világi történeteken keresztül.

A játékuk azért hiteles, mert ők valóban szeretik egymást, nekik ezt nem kell megjátszani, eljátszani, a nagymama a sa-

ját nagymamát juttatta eszembe, végtelen türelmével, tisztánlátásával és gyengédségével, a rádiós az örök ifjú, aki hisz abban, hogy a világot szebbé lehet, sőt köteles tenni. A révész, aki megmenti a manókat, a bűnös ifjú, aki szeretne új és szebb életet és igaz barátokat, még kicsit bizonytalan, de vágyakozik a jóság és a tisztaság felé, mint mi, a sóvárgó nézők. Szinte csak a mesében van, hogy nem közösítik és nem gúnyolják ki a gyengét, az esendőt. Süni, Mamóka és a többiek átölelik a barátokra vágyó fiút, és hiszik, hogy megváltozik.

Te mikor fogadtál el valakit fenntartások nélkül? Téged mikor fogadtak el olyanok, amilyen vagy? A családunkon kívül vajon hány nevet tudunk felsorolni?

Köszönöm Ivánkovich Zoltánnak, aki megszervezte ezt a nagyon szép estét, és hírt adott az eseményről, és köszönöm a szereplőknek akik:

Vereckei Viktória – jóságos Herceg, Vértes Zsuzsa – a szeretetre vágyó kölyök, Nyári Alexandra – szeretnivaló Lámpás, Papp Kristóf – Meglökő, Gonzálen Ákos Márk – Rádiós, aki komoly színészi vénával rendelkezik, Sztancsikné Losonci Tímea – Süni, a hős, Ifkovits Józsefné Marika – Mamóka, a profi mami, Vereckei Ádám – Révész valamint tehetséges táncos és tisztatekintetű jóbarát, Meszlényi Gyöngyi – Témüller, a gonosz, nagyon jól alakította a szerepét, Csobán Edina – Detektív, az utólag tisztánlátó és igazságos, Kucsera Szilvia – Ütegrendő, aki Sünit és Rádióst folyamatosan piszkálta és letartóztatta, Papp Barnabás – Robinson, a szuper intelligens számítógép (akinek a kedvenc darabja a Szent Erzsébet, ahol gróf kisfiú volt), Szeilsz Péter – technikus.

A közönség

A társulat vezetője: Stancsikné Losonci Tímea, a darabot rendezte: Gonzálen Ákos Márk és Vereckei Ákos. Az igaz szeretetet bemutatta Isten az ő gyermekein keresztül.

A férjemmel hazafelé sétálva azt mondtuk, hogy jó ebben a városban élni, szeretjük Pécelt.

Ezt az érzést mondatták ki velünk a Sekrestye társulat tagjai estefelé hazamenet.

Köszönettel:

Gulyás Jánosné Zsuzsa